

ת"ד 5279/03/15 - מדינת ישראל, באמצעות תביעות תעבורה תל אביב נגד אבאו אסרס

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

06 דצמבר 2015

ת"ד 5279-03-15 מדינת ישראל נ' אסרס

בפני כב' השופט רועי פרי

בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל

באמצעות תביעות תעבורה תל אביב

נגד

הנאשם: אבאו אסרס

באמצעות ב"כ עו"ד כפיר דור ועו"ד דנה דוד

הכרעת דין

הנאשם זכאי מחמת הספק

1. הנאשם עומד לדין בגין עבירות של אי ציות לתמרור עצור (302), נהיגה בקלות ראש והתנהגות הגורמת נזק.

2. למקרא כתב האישום, עולה כי הנאשם נהג רכב פרטי, ביום 28.12.14, לאחר חצות הליל, ברחוב סוקולוב בבת ים, מדרום לצפון והתקרב לצומת עם רחוב ירושלים.

בכיוונו של הנאשם הוצב תמרור עצור (302).

נטען כי הנאשם נהג בקלות ראש, לא נתן תשומת לב מספקת לדרך, לא ציית לתמרור, ובתוך כך, לא נתן זכות קדימה לרכבו של המעורב - שנהג רכב פרטי, ברחוב ירושלים, ממזרח למערב - חסם דרכו ושני כלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה נחבל הנהג המעורב, נוסע ברכבו של הנאשם וכלי הרכב ניזוקו.

3. ההגנה הודתה בנהיגה במקום ובזמן, בקיומו של התמרור ובכיווני הנסיעה וכפרה באחריותו של הנאשם לקרות התאונה. ההגנה טענה לקושי בשדה הראייה בצומת, לאור קיומו של רכב מסחרי שחנה בצומת אשר הסתיר למעורב ולנאשם את שדה הראייה.

לא היתה מחלוקת באשר לתעודה הרפואית. משכך נקבע התיק לשמיעת ראיות.

יריעת המחלוקת

4. יריעת המחלוקת שניטשה בין הצדדים הינה מצומצמת - האם מילא הנאשם אחר חובותיו עלי תמרור העצור שבכיוונו, ובתוך כך האם בעטיו של שדה הראייה הלקוי, בשים לב לקיומו של רכב מסחרי שחנה בצומת - התאונה הינה נמנעת, אם לאו.

פרשת התביעה

5. מטעם התביעה העיד בוחן התנועה, רס"ב נועם לוי, אשר גבה הודעה מהנאשם **(ת/1)**, ערך מזכרים **(ת/2)**, סקיצה ומדד שדה ראייה בצומת המדובר **(ת/3)**.

אציין כי המדובר בתיק 'הצמדה', הבוחן לא יצא לשטח במועד התאונה, אלא אך ביום 2.2.15.

הבוחן הסביר כי המעורב דיווח בתחילה על מיקום שונה כמקום התאונה (צומת דניאל-ירושלים), ובהגיעו לצומת הבין הבוחן כי אין המדובר בצומת הנכון.

משכך, זימן הבוחן את המעורב לחקירה נוספת **(ת/2)**.

הבוחן יצא למקום התאונה (הנכון) ביום 2.2.15 ובדק על גבי תרשים, שהוציא ממאגר התרשימים, את הצומת ושדה הראייה מכיוונו של הנאשם.

הבוחן מצא קיומו של תמרור עצור, בכיוון הנאשם, מימין לדרך ומצא שדה ראייה פתוח אל התמרור לפניו של 50 מטרים ומקו הצומת, שדה ראייה פתוח לימין (כיוון הגעת המעורב) 50 מטרים לפחות **(ת/3)**.

אציין, כי היציאה לשטח בוצעה בשעה 09:50 בבוקר, בעוד התאונה התרחשה לאחר חצות הליל - 00:30.

אין בתרשים הבוחן אזכור לחסימת שדה הראייה, אם לאו, באמצעות הרכב המסחרי.

הרכב המסחרי אינו מופיע או ממוקם בתרשים.

הסנגור הטיח בעד את דברי המעורב בהודעתו (4ב') לפיהם, רכב שעמד בצד ימין, בכיוון הגעת הנאשם, הסתיר למעורב ולנאשם את שדה הראייה. מתשובותיו של העד עולה כי לא התייחס לרכב המסחרי, מסוג ברלינגו, אותו ציין המעורב בהודעתו, אלא מדד את שדה הראייה מקו הצומת. לשיטת הבוחן ניתן לראות מחלקו האחורי של רכב זה תנועה של כלי רכב, וגם אם הרכב עמד, כפי שטען הסנגור, הנאשם לא הזכירו - ראו ע' 8-9, החל משורה 30 ואילך.

עם זאת, הבוחן לא יכול היה למקם את רכב הברלינגו.

הסנגור הטיח בעד כי לא התייחס להודעת המעורב ביחס לרכב הברלינגו, והבוחן ציין כי "הנאשם הוא הקובע" ביחס לקיומו של הרכב - ע' 10, ש' 25-26.

הבוחן לא התרשם מקשיי שפה בעברית מצד הנאשם.

הסנגור הטיח בעד, כי המעורב ציין בהודעה שנגבתה ממנו מצד חוקרת אחרת, כי צילם את מקום התאונה והרכב שהסתיר את שדה הראייה.

הוברר כי המעורב לא העביר את התמונות למשטרה, עם זאת נתן לבוחן את מספר הרכב שהסתיר לשדה הראייה. הבוחן לא זימן את בעל הרכב לחקירה.

הבוחן אינו יכול לקבוע את נקודת האימפקט של התאונה.

הבוחן ציין כי עסקין בתיק 'הצמדה' ומכאן אינו יכול לקבוע את מהירות כלי הרכב -

ע' 7, ש' 31.

כשנשאל הבוחן האם מבחינת נראות ושדה ראייה קיימת חשיבות למהירות נסיעת המעורב, השיב: "בעקרון כן" - ע' 8, ש' 1.

בחקירתו החוזרת, נשאל הבוחן מצד התובע, מהי הרלוונטיות של רכב הברלינגו, שחסם את שדה הראייה לפי הטענה, לעניין מסקנותיו, והעד השיב:

"גם שהסנגור הניח את הרכב בשרטוט במרכז הכביש, עדיין הנהג צריך לעצור, להסתכל לראות ולתת זכות קדימה לרכב שבא מימין ואז היתה נמנעת התאונה" - ע' 12, ש' 10-13.

הבוחן נשאל, מצד בית המשפט, האם המעורב התבקש למקם את רכב הברלינגו ע"ג השרטוט במהלך חקירתו, והשיב על כך בשלילה. המעורב לא ערך שרטוט של התאונה, כמו כן הבוחן לא יצא עם המעורב לשטח - ע' 12, ש' 15-18.

6. הודעות המעורב הוגשו בהסכמה (ת/4א', ב', ג') חלף עדותו.

המעורב סיפר בהודעותיו כי נהג רכב פרטי ברחוב ירושלים בבת ים, ממזרח למערב, שבכיוונו לא מוצב תמרור, במהירות של 40 קמ"ש "ופתאום רכב יצא במהירות מרחוב צדדי ואז התנגשנו...המשיכו ישר ולא עצרו בתמרור עצור. החלק הקדמי של הרכב שלי נכנס ופגע חזק בחלק הצדדי של הרכב השני..."

בהודעתו השנייה מציין המעורב את מקום התאונה כצומת ירושלים-דניאל בבת ים. מציין כי רכב הנאשם "התפרץ לכביש", לא ציית לתמרור עצור "ואני לא הספקתי לעצור ונכנסתי ברכב המעורב בדלת צד ימין" (4ב').

טוען כשהגיע לצומת רכב הנאשם היה מטר ממנו ועל כן לא הספיק לעצור.

המעורב טוען כי שוטר הגיע למקום ועזר לו ולנאשם להחליף פרטים.

כשנשאל המעורב, בהודעה זו אם היה לו שדה ראייה פתוח, השיב: "לא, היה רכב שעמד מצד ימין בכיוון הגעת הרכב המעורב מרחוב דניאל שהסתיר לי ולרכב המעורב את שדה הראייה".

כשנשאל אם רשם את מספר הרישוי של הרכב שחנה והסתיר את שדה הראייה, השיב העד: "לא רשמתי אבל צלמתי בפלאפון שלי את מקום התאונה אחרי התאונה ורואים בברור את מס' הרכב שהפריע לשדה הראייה, אני אגש לחנות צילום ואפתח מהפלאפון לתמונה את הרכב שחסם את שדה הראייה".

החוקרת שחקרה את העד, מנחה אותו להציג את התמונות עד ליום 1.2.15 (הדבר כידוע לא בוצע).

בהודעתו השלישית, ת/4ג', מציין העד כי מסר כתובת שאינה נכונה של מקום התאונה, והמדובר בצומת הרחובות ירושלים - סוקולוב בבת ים.

מציין כי נהג במקום בפעם הראשונה, במהירות של 40 קמ"ש, הבחין ברכבו של הנאשם כשכבר נכנס אל הצומת, היה במרחק של 2 מטרים ממנו.

נשאל מדוע לא ראה את רכבו של הנאשם קודם לכן, ומשיב: "היה מצד שמאל שלי מהיכן שהרכב הגיע, רכב שחנה שם והסתיר לי את שדה הראייה...היה רכב מסחרי ברלינגו שחנה על מעבר החצייה והסתיר את הכביש ממנו הגיע הרכב שהתנגשנו...הפרטים הם רכב לבן מסחרי סיטראן ברלינגו מס' 70-625-62 יש לי צילום של הרכב" - ראו משורה 19 ואילך.

7. הוגש בהסכמה תיעוד רפואי אודות המעורב - ת/5.

8. בסיום פרשת התביעה, העלתה ההגנה טענה שאין להשיב לאשמה.

הטענה נדחה על ידי - ראו החלטתי, בעמ' 15.

פרשת ההגנה

9. בהודעתו במשטרה, מיום 1.2.15, סיפר הנאשם כי לפני כחודש לערך, נהג ברכבו ברחוב סוקולוב בבת ים לכיוון יפו. הגיע לצומת עם רחוב ירושלים, עצר בתמרור העצור, הסתכל ימינה ושמאלה ונסע לתוך הצומת **"ואז הגיע רכב מצד ימין שלי שנסע לכיוון הים, ואז הוא התנגש בי מקדימה איפה הגלגל הקדמי ימני. אני עצרתי והתקשרתי למשטרה, משטרה הגיעה) למקום רשמה פרטים..."** - ש' 5-6.

הנאשם טוען כי נסע במהירות איטית ואילו רכבו של המעורב "בא מהר".

10. אציין כי בפתח עדותו של הנאשם בפניו, בשלב האזהרה, הנאשם ציין כי אינו מבין עברית הייטב, התובע ציין לפרוטוקול כי יש צורך במתורגמן על מנת להקל על הנאשם, ולאור נסיבות אלה, והתרשמותי בדבר קושי בשפה, הופסק הדיון והוזמן מתורגמן לשפה האמהרית.

הסנגור ביקש לראות בהודעת הנאשם **(ת/1)** חלף חקירתו הראשית והסתפק בשאלה אחת, האם כל מה שאמר הנאשם בחקירתו היה אמת. הנאשם השיב, שלגבי כל מה שנשאל השיב אמת, **"אבל לפעמים לא כל כך הבנתי מה ששאלו אותי"** - ע' 17, ש' 1.

11. בחקירתו הנגדית, עמד הנאשם על כך כי עצר במסגרת תמרור העצור, הסתכל ימינה ושמאלה, התקדם לאט ובא רכב במהירות ונכנס בו - ע' 19, ש' 13.

טען כי עצר אך פעם אחת. מכיר את האזור. הבחין ברכב שהתנגש בו, אך ברגע ההתנגשות. הנאשם אישר כי למי שיש בכיוונו תמרור עצור צריך ליתן זכות קדימה לרכב השני.

דין והכרעה

12. בפני גרסה מול גרסה.

גרסת המעורב ומנגד גרסת הנאשם.

אין עדים נייטרלים לתאונה זו.

עסקינן בתיק 'הצמדה', בו יצא הבוחן לשטח, חודש ימים לאחר קרות התאונה.

אין מחלוקת כי בכיוונו של הנאשם תמרור עצור, אין מחלוקת באשר לכיווני הנסיעה.

הצדדים חלוקים בשאלת מילוי חובותיו של הנאשם עלי תמרור העצור ובתוך כך אחריותו לתאונה, בעטיו של שדה ראיה לקוי, בבחינת היותה של התאונה נמנעת, אם לאו.

13. לאחר שבחנתי מכלול הראיות שהובאו בפני, עדות הבוחן והנאשם, עיון בדפי הפרוטוקול ובמוצגים - סבורני כי המאשימה לא הצליחה להרים את הנטל, הנדרש בפלילים והמוטל על כתפיה, בהוכחת אשמתו של הנאשם, בתאונה זו, מעבר לכל ספק סביר.

14. כפי שצוין המדובר בתיק 'הצמדה', בו יצא הבוחן לשטח, חודש ימים לאחר קרות התאונה, **שלא בשעת התאונה**, שארעה לאחר חצות הליל (אלא בבוקרו של יום), ומשכך אינו יכול לקבוע מהירות כלי הרכב המעורבים, נקודת האימפקט ויתרה מכך **לא מיקום** המה את הרכב המסחרי, שהסתיר את שדה הראיה למעורב ולנאשם בצומת, במסגרת התרשים שערך (ת/3).

15. שמעתי ברוב קשב עדות הבוחן והסבריו, עם זאת לא התרשמתי כי ניתן - בהעדר מיקום מדויק של רכב הברלינגו, שחנה בצומת בעת התאונה, בכיוונו של הנאשם (ת/4ב, ג') והסתיר לנאשם ולמעורב את שדה הראייה - לקבוע שדה ראייה מדויק, ובכלל זה קביעה כי התאונה נמנעת, אם לאו.

בעטיו של שדה הראיה הלקוי, מסביר המעורב כי הבחין ברכבו של הנאשם "מתפרץ" לצומת מטר ממנו, ובהודעה האחרונה מציין 2 מטרים.

המדובר בהודעת מעורב, שהוגשה בהסכמה, חלף העדתי מכוח סעיף 10ב לפקודת הראיות - ראו בהקשר זה **עפ"ת (תל אביב) 37478-05-15 בוגוסלבסקי נ' מדינת ישראל, מיום 28.5.15.**

16. התרשמתי מקושי מה בשליטה בשפה העברית מצד הנאשם, כפי שמניח אני שהתרשם התובע, אחרת לא היה מבקש כי יוזמן מתורגמן לשפה האמהרית, עובר לפרשת ההגנה.

מכאן, לא התרשמתי כי הנאשם פרש מלוא הדברים בהודעתו המשטרית, יתכן בשל קשיי השפה - ראה והשווה סעיף 2 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), תשס"ב - 2002.

כך או כך, עובדת קיומו של רכב מסחרי מסוג ברלינגו, בצומת, בכיוונו של הנאשם, על גבי מעבר החצייה, אינה ניתנת לערעור או לפרשנות.

היה מקום, במיוחד במצב דברים בו, בתחילה **טעה** המעורב במיקום הצומת (4ב'), ובשים לב שהלה צילם תמונות לאחר התאונה לרבות רכב הברלינגו שהסתיר את שדה הראיה - לצאת עמו להצבעה בשטח על מנת שיצביע על מיקום הרכב המסחרי, ובתוך כך ניתוח עובדה זו והשפעתה על שדה הראיה מכיוונו של הנאשם.

הן הנאשם והן המעורב מדברים על שוטר שהגיע למקום לאחר התאונה, וסייע בהחלפת פרטים. הנאשם אף מציין כי: **"משטרה הגיעה (ה) למקום רשמה פרטים..."** - ת/1, ש' 6.

היה מקום לברר זהותו של אותו שוטר, האם רשם דבר מה, האם ערך סקיצה של מנח כלי הרכב מיד לאחר קרות התאונה.

בנוסף, המעורב עצמו מספר שצילם לאחר קרות התאונה במקום, לרבות את הרכב המסחרי. בהודעתו השלישית (ת/4ג') הוא אף מוסר פרטים מדויקים של רכב זה, לרבות מספר רישוי, סוג וצבע.

לא נעשה ניסיון לאתר את הרכב ולחקור את בעליו, לא נערכה פנייה חוזרת למעורב לקבלת התמונות שצילם וכאמור לא בוצעה עמו הצבעה בשטח, למרות שטעה במיקום הצומת ומתאר הוא גורם **מהותי** שהפריע לשדה הראיה שבמקום.

בהינתן נסיבות אלה, אינני מקבל את מסקנת הבוחן בדבר מדידת שדה הראיה, באור יום (שהתאונה אירעה לאחר חצות הליל), תוך התעלמות מגרסת המעורב בדבר הרכב המסחרי, ומבלי שהאחרון מוקם בתרשים.

17. תקנה 64 לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961, עוסקת בזכות הקדימה שבין כלי רכב בצומת.

תקנה 64(ד), קובעת כהאי לישנא: **"נוהג רכב המתקרב לצומת שלפניו מוצב תמרור המציין חובה לעצור, יעצור במקום שיכול לראות את התנועה בדרך החוצה, ואם סומן קו עצירה - לפני קו העצירה, ויתן את זכות הקדימה לרכב אחר המתקרב או הנכנס לצומת מכביש אחר"**.

תמרור עצור (302) טומן בחובו שתי חובות מצטברות, האחת לעצור והשניה ליתן זכות קדימה לרכב המתקרב או הנכנס אל הצומת.

דגש נוסף, שביחס לתמרור עסקין בעבירה של אחריות קפידה, עם זאת אין הדבר מספיק באשר לקביעת אחריות לתאונה.

אכן, בדיקת קיומו והצבתו של תמרור עצור, כמו גם שדה הראיה הרלוונטי, הינם אלמנטים מהותיים והכרחיים, אך אינם מספיקים, שכן בכל תאונה ותאונה יש לבדוק את מנח כלי הרכב לאחר התאונה, לתעדו בסקיצה ואף בתמונות ולבחון גם את טענות הצדדים, ובכלל זה גורמי הפרעה.

במקרה שלפני מצאתי כי אלמנט מהותי כשדה ראיה לא נבחן ביחס להודעות המעורב.

לפי הודעות אלה, בעת התאונה חנה על גבי מעבר חצייה בכיוונו של הנאשם, רכב מסחרי, שהסתיר את שדה הראיה.

18. ההלכה המרכזית בעניין מחדלי חקירה מצויה במסגרת ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל, מיום 18.5.06 והאסמכתאות המרובות המצוטטות שם.

נאמר, כי בבסיס חובת החקירה עומדת החובה לפעול לחקר האמת והבאת האשם האמיתי לדין.

חובה זו, קובע כב' השו' רובינשטיין, המשנה לנשיאת בית המשפט העליון, כתוארו דהיום, הינה חובה למיצוי הליכי חקירה כראוי, ובתוך כך חלק מזכות הנאשם למשפט תקין והוגן בהיותו אמצעי לחשיפת האמת.

מטרת החקירה אינה מציאת ראיות להרשעת חשוד, אלא מציאת ראיות לחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי החשוד ובין אם להרשעתו - ע"פ 721/80 תורג'מן נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(2) 466.

במקרים של מחדלי חקירה, בית המשפט ישאל עצמו, כך נקבע בהלכה הפסוקה, אם אלה כה חמורים עד כי יש חשש לקיפוח הגנת הנאשם.

מחדלי חקירה נבחנים כמכלול, לאחר שמיעת התיק במלואו, ותמיד ישווה בית המשפט לנגד עיניו את ההבדל בין דיות הראיות לבין מיצוי החקירה.

התביעה הפלילית צריכה להביא ראיות מספיקות ולא ראיות מקסימליות להוכחת אשמתו של הנאשם, מעבר לכל ספק סביר.

מחדלי חקירה אינם מביאים מניה וביה לזיכוי נאשם, עם זאת במישור של כמות מחדלי חקירה היורדת לשורשו של הליך, יכול הדבר לפגוע ביכולת הנאשם להתגונן, ובתוך כך לעורר ספק סביר באשר לאשמה.

בעניין מחדלי חקירה מהותיים, ראו, בין היתר: ע"פ 5109/09 דביר חליוה נ' מדינת ישראל, מיום 20.8.13; עפ"ת (תל אביב) 34820-12-14 מואיז דמנשה נ' מדינת ישראל, מיום 1.1.15; עפ"ת (תל אביב) 11915-05-15 ויצמן נ' מדינת ישראל, מיום 21.5.15; ת"ד (תל אביב)

5601-08-14 מדינת ישראל נ' סחר חג'אג', מיום 25.5.15; ת"ד (תל אביב) 7056-12-14 מדינת ישראל נ' אילביצקי, מיום 6.9.15.

בתיק זה מצאתי מחדלי חקירה, שלדידי הינם מהותיים, לרבות אי תפיסת התמונות שצילם המעורב במקום התאונה לרבות מיקומו של הרכב המסחרי, אי חקירת בעל הרכב המסחרי, העדר הצבעה עם המעורב בשטח, או למצער, סימונו על גבי הסקיצה בדבר מיקומו של הרכב המסחרי בו הבחין, שהפריע לשדה הראיה, במיוחד

שזו טענתו והלה טעה בתחילה במיקום הצומת - דברים אלה מתגברים בעטיה של יציאה לשטח, בשעת יום בו בזמן שהתאונה ארעה בשעת חשיכה, וחוסר אפשרות למקם את רכב הברלינגו בתרשים.

מהמקבץ עולה כי חוסרים אלה משליכים על קביעת שדה הראייה.

בנוסף, דברים אלה משליכים, לדידי, על יכולתו של הבוחן לקבוע האם התאונה הינה נמנעת, אם לאו.

ודוק, לבל ישתמע כי קושי בשדה ראייה מהווה פטור או חס וחלילה מסיר אחריותו של נהג מהוראת תמרור המוצב בכיוונו.

עדיין, יש לבחון את אותו קושי, והשפעתו על מדידת שדה הראייה **הנכון** לתאונה, תוך ניתוח הנסיבות בשים לב לחוסרים בראיות, או-אז לקבוע אם התאונה נמנעת, אם לאו.

19. מכלל הטעמים דלעיל החלטתי לזכות את הנאשם וזאת מחמת הספק, מהמיוחס לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב, בתוך 45 ימים מהיום.

כל המוצגים בתיק זה נסרקו לנט, בהתאם להנחיות, ומוחזרים המה כולם למשמורת התביעה, עד יהפוך פסק הדין חלוט.

ניתנה היום, כ"ד כסלו תשע"ו, 06 דצמבר 2015, במעמד הצדדים.